

ling i landdistrikterne via en generel ret skal prioriteres højere end hensynet til beskyttelsen af naturen og landskabet. Dette selv om arealer i landzone ifølge planlovens formål som udgangspunkt skal friholdes fra anden bebyggelse m.v. end den, der er nødvendig for driften af landbrug, skovbrug og fiskeri.

Forslagene lægger op til, at nye boliger og bygninger i videre omfang end i dag ikke kan nægtes opført, heller ikke selv om det er forbundet med store gener for eksempelvis naboer og de landskabelige forhold i området. Derved mister myndighederne muligheden for at give afslag på ansøgninger, hvis realisering ud fra planlægningsmæssige hensyn er uønskede.

Socialdemokratiet kan ikke støtte en sådan markant ændring af den nuværende landskabsbeskyttelse, en beskyttelse, der er snævert forbundet med bevarelsen af de kulturhistoriske elementer og sammenhænge i landskaberne uden for byerne. Vi ønsker fortsat et markant og synligt skel mellem land- og byzoneområder. I øvrigt viser praksis, at planloven giver mulighed for en smidig og hensyntagende sagsbehandling.

I det sidste beslutningsforslag, B 94 hedder det i år, ønskes landzonekompetencen overført fra amterne til kommunerne. Man begrundede fremlæggelsen med få, konkrete enkeltsager, og også her har det været nødvendigt at genbruge de gamle eksempler, og kun ét nyt er tilføjet.

Venstres ordfører, hr. Hans Christian Schmidt, konkluderede efter forhandlingerne sidste år, og jeg citerer: »Det kan blive en svær gang.« Men alligevel skal forslaget altså gennemføres.

Samme ordfører er måske fortsat ikke bekendt med, at en rapport har givet et overblik over, hvilken betydning det reelt vil få, hvis kommunerne overtog kompetencen. Man undersøgte 543 byggesager fra landzone, og resultatet var, at langt hovedparten af byggeaktiviteterne i landzonen foregår, uden at der skal foretages en konkret sagsbehandling efter landzonebestemmelserne.

Planlovens bestemmelser herom kan derfor ikke påstås at være bremsende for den ønskede aktivitet i landzoneområderne. Af den femtedel af sagerne, der blev behandlet efter landzonebestemmelserne, blev der givet tilladelse i 94 pct. af tilfældene. Administrationen virker lempelig nok, og det er sikkert også derfor, at det er så vanskeligt for forslagsstillerne at finde argu-

menterede eksempler, der viser, at folk urime- ligt er kommet i klemme.

Socialdemokratiet fastholder, at amterne skal varetage opgaven, og vore hovedargumenter er fortsat, at man sikrer en sammenhæng med øvrige amtskommunale opgaver, navnlig naturbeskyttelsesområdet; at amtskommunerne dækker et større geografisk område med et stort sagsantal, og at de derfor bedre kan sikre en ensartet praksis i landzonesager, samt at amtskommunerne har bedre mulighed for at fastholde naturhensyn over for de lokale hensyn.

Socialdemokratiets slutkonklusion er, som i årene forud, at vi ikke kan støtte de fremsatte beslutningsforslag, og det hjælper åbenbart ikke, at jeg siger, at vi vil have den samme holdning næste år. De kommer igen, igen, igen og igen.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Nu er traditionen jo ofte sådan, at når man læser en andens ordførertale op, så går man ikke i en debat, men den kan selvfølgelig være skrevet med så skarp en pen, og man kan komme med så mange udfald, at man ligefrem selv inviterer til en debat. Det synes jeg måske man kunne have ladet være med, hvis man ikke havde tænkt sig at være til stede, når vi diskuterer dem.

Men jeg vil hertil gerne sige to ting. Det første, jeg vil spørge den socialdemokratiske ordfører om, er, at jeg forstår, at det altså omkring regelforenkling har været svært at finde nye eksempler. Det kan jo så kun forstås sådan, at hvis Socialdemokratiet bliver præsenteret for nye eksempler, så er man villig til at støtte forslaget, ellers ville man vel næppe have brugt så megen tid på lige at fremføre det.

Som punkt 2 vil jeg gerne sige omkring landzonetilladelse, at nu er det jo sådan, at man sagtens kan fremdrage, hvor mange der får medhold og ikke medhold. Det er jo fuldkommen uinteressant, og det vidner jo om, at den, der har skrevet talen, ikke kender de faktuelle forhold på det her område, for så ville man have interesseret sig for, hvor mange af dem, der får afslag, som får at vide længe før, at de slet ikke får en landzonetilladelse til et eller andet byggeri.

Det er jo kun, når man går ind og klager, at man diskuterer. Langt de fleste mennesker affinder sig jo med, at sådan er det altså. Så altså, det er da helt utroligt, hvis vi skulle indrette lovgivningen efter det.